

Evidència

Mirant, distreta,
ahir,
per primera vegada
m'he vist
amb les mans plenes d'arrugues.
Un panorama pla
solcat de replecs de pell
dilatant-se
al bellugar els canells
o els dits.
Arreplecs menuts
fent muntanyeta
en el dors:
inflats,
amunt, avall.
I entremig,
escorrent-se mig traïdores
s'hi passejaven les venes.
Blavoses
un xic morades
en les inflors,
mirant de trobar camí
entre els plecs d'arrugues
dirigides cap a la punta
dels dits
per a morir en ells
prop de les ungles.
Per primer cop
ho he vist, això.
I això, què significa?
No vull dir la paraula
feta evident
d'aquest fenomen
fisiològic.
Per què donar nom
a l'evidència cruel
sense pal·liatius?
I, perquè no donar-lo

si tampoc no puc
tancar els ulls sempre
davant l'evidència?
Si els replecs d'arruguetes
i les venes blavoses
o moradenques
tampoc no es fondran
perquè jo les ignori
i no les vulgui veure?
Silenci.
No, no les amaguem
dintre d'unes mànegues
les mans fisiològiques.
Deixem-les enlaire.
Deixem que s'airegin
i així les arrugues
de pell tremolosa,
fent petits replecs
per on solquen venes
morades i grises,
blaves i molsudes,
potser amb l'evidència
semblaran menys blaves
i també menys cruels
i també menys velles.
I aquest és el mot.
Tot això...
Escolteu-me:
és...
La Vellesa..